

БІЛЛАТОВІСТ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 5 (29) Рік III

травень 1993 р.

Шевченко – Апостол Правди

До 132-ліття від дня перепоховання

Т. Г. Шевченка на Україні

Христос – це наша Дорога, Правда і Життя. Кличко за Христом - «Ти Сонде Правду». Кожен, якщо лиши захоче, має ту реальну можливість приходити до Христа і повинними пригоршами черпти ту правду, що у Христа.

Це дійсна Правда дає зміст душевного життя і дає повноту життя, там самим хоронить нас від бездушия. Непласти і лихо у тому, що втрачаємо любовь до той Правди і бажання шукати її, замінюючи своїми власними, скривленими правдами.

Перші християни – сире, римляни, греки, чи інші, вимиралі у страшних тортурах, але не погоджувалися вчинити те, що становило грішну неправду для них; викинути кілька зернят пахощів у жертвовий вогонь перед статую цезара, бо це було знаком признання його за божество.

Величезне число вірних, священиків прийняло в Україні мученицьку смерть, жахливу долю, терпіння на засланні, але не відмовилися відступити від Христа, від Віри.

Ога прикмета народної вірності правді знайшла могутній прояв у житті і творчості великого гения нашого народу – Тараса Шевченка.

Питається поет:

«Чи буде правда між людьми?
Познання бути, бо сонце стане
Лоскверену землю спалити?»

Присить Всеомогутнього Творця:

«Всмань же, Боже, суди землю
І судей лукасів,
На всім світі Твою правду
І болі і славу».

(Закінчення на 6 сторінці)

Грекокатолицький лішай у Львові ім. Кл. Шептицького

(Перший у Східній Європі)

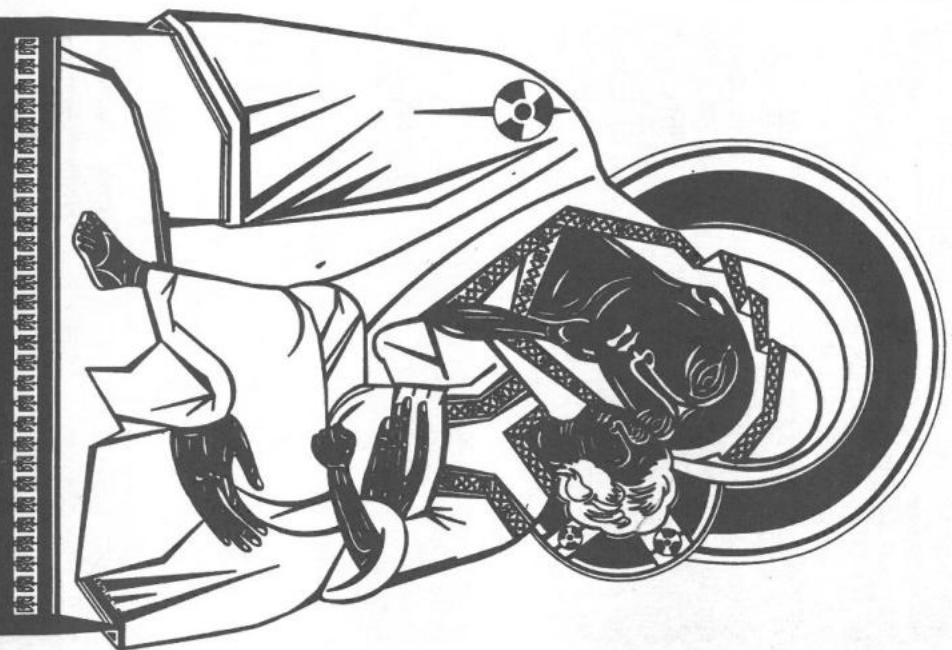
У минулому році з початком жовтня відбулося торжественне відкриття другого навчального року в Грекокатолицькому лішо ім. Кл. Шептицького. Лішай започаткував свою діяльність у жовтні 1991 р.

Як дійшло до утворення цього лішо, яка його ціль? 3 цим запитанням звертаємося до духовного провідника о. Йосифа Мільяна, Студита, який спеціально для «Благовіст» ділиться своїм словом.

– **Виключноподобний Отче, прошу сказати, як вирази нула ідея створення такого навчального закладу, де крім звичайних предметів, які є у всіх середніх школах, молодь вивчає тут ще теми богословські, такі як: етика, Святе Письмо, введення до теології, філософії, історії Церкви тощо.**

З хвилинною легалізацією Грекокатолицької Церкви на Україні, праця монахів Студитів набрала нової форми. Чому історію Ліцею починаю від діяльності Студитів? Я не хотів би приписувати собі, чи монастирові, що сама ідея його створення зродилась саме тут, але в якісь мірі це правда. Наша підільна праця з молоддю, дітьми, катехизація в приватних хатах, в часі легалізації Церкви винесла нас, чи радше по катехицічну правдо до Шевченківського гаю, бо це був наш перший монастир, напа перша церква, де ми продовжували вже явно свою діяльність. Під час вакації діти і молодь, відвідуючи своїх рідних, чи знайомих пошигували під знання серед тих, які мали його менше, або зовсім не мали. Описія впали на думку, що добре було

(Закінчення на 7 сторінці)

Прах гетьмана Мазепи упокоїтися в Києві

Не в рідній землі, не в столичному Києві, а в румунському місті Галахи поховано патріота-державника, гетьмана Івана Мазепу, і не упокоїтися душа його, поки прах не спочине на дніпрових скилах, під голубим небом України. Як і не позбудемося докорів сумліннями, нападки славного гетьмана, поки тілні його останки не зіпре материнська земля

Оточ. Всеукраїнська спілка політ'язнів та репресованих запропонувала організувати наукову експедицію з метою встановлення місця поховання гетьмана Мазепи, ідентифікації його праху і перепоховання в Києві. Установи Академії наук – Інститут історії України та Інститут археології підтримали пропозицію та висловили готовність допомогти в організації експедиції. Сформовано її склад. Однак на її проведення треба 25000 доларів, не враховуючи карбованців.

(Закінчення на 3 сторінці)

Парафія у Моронгу

Довгі роки довелось нам жити на чужині у відірванні від коріння, яким є батьківщина. Народ привезений на чужину мусив, силово обставив, привинути до нових умов життя, щоб міг проіснувати. У середніх глибоко було закорнене все, що рідне і саме завдяки тому старші могли передати нашадкам, що вже виросли на чужині, найлібікіші свої тайни та любовь до рідного. Нам, молодим людям, довелося вже жити в той час, коли повнотою розвивається Церква і особисто маємо змогу брати участь в релігійному житті народу. Душпастирську опіку над молоддю в Моронгу на початку ввели отці Василія, які доїздили з Ольштина. Вклали

(Закінчення на 6 сторінці)

НА НАШ ПОГЛЯД

На порозі

Часом хочеться написати щось оптимістичного, щоб тим мотивом хоча трішечки розважити пошарпану нервну систему знеможеного сучасника. І такий мотив знаходжу. Дивлюся з-над друкарської машини увікно і бачу кащани, які через дєнь, два вкроються білим квітом. А розкішлючи кащани означають, що підесті складають атестат зрілості – матуру. Це якнайбільш оптимістичний акцент травня.

Люблю дивитися, як вуличним міст поспішає затурбовану молодь у святкових одягах, стискаючи в руках підніщені зошити. Ті молоді люди недовго стануть авангардом суспільства і ради, що поміж ними знайдеться, щоправда порівняльно невелика, громадка випускниця українських середніх шкіл. Буду граffоманом і скажу, що «знання – сила», а цеї сили кожного дня потрібно нам щораз-то більше. Перед нами, що ростемо у новій, вільній дійсності, стоять поважні завдання створити основу мислення і діяння новими методами, коли-то бути українцем стане чимось звичайним, без жодного емоційного забарвлення. Практикатимуть над цими ті, що сьогодні з нетерпінням чекають над цими ті, що сьогодні

сторонні шкільні чекають (звичайно, коли не дивитися на фінансові справи) практично необмеженими можливості переказування інформації, ідей, науково-технічних та інших практик вказує лише на теорії та всього іншого, що тільки молоді події події потрібно на порозі зірого життя. А у цьому найбільш оптимістичне, що так воно і реалізується власною дисциплінною кожної автономної Церкви.

(т)

Причастя літей у східних обрядах

(Закінчення з 1 сторінки)

Однією із найхарактерніших відмінностей між латинським та східними обрядами є разом з тим із надзвичайно видленого ідентичності між східними обрядами є спосіб віднення тайнств християнського вівчання (Хрестення, Миропомазання та Євхаристії).

Євхаристія – невідемна частина християнського вівчання

Тайнства Хрестення, Миропомазання та Євхаристії настільки пов'язані між собою у цілому процесі християнського вівчання, що творять єдиний та неподільний шлях християнського становлення. Кожне із них тайнств «не залишається закритим у самому собі, але є відкритим для наступного у зростаючій динаміці до все більшого звершення», тобо «християнське вівчання – це щість, в якій Миропомазання є уdosконаленим Хрестення, а Євхаристія – довершеннем обидвох». У декреті Священної Конгрегації по Богочестиванню про «Чин хрестення ізгідіїв», створено за вимогою та на основі постанов Другого Ватиканського Собору, це підкіреспостяєше виразніше: «три тайнства вівчання так тісно між собою злучені, що підносять вірних до такої християнської зрілості, у якій вони можуть закерувати, у церкві та її у світі, власну місію Божого народу».

На цій же едності тайнств християнського вівчання зосереджує увагу і Катехизм Католицької Церкви, заразом виявляючи різний способ віднення цих тайнств на Заході та на Сході: «Свогоодні, отже, у всіх латинських та східних обрядах, християнське вівчання дорослих починається із їхнього входу у катехуменат і приходить до своєї кульмінації у єдиній відправі таїнств Хрестення, Миропомазання та Євхаристії. У східних обрядах християнського вівчання дітей починається із Хрестення, що безпосередньо завершується Миропомазанням та Євхаристією, тоді ж в римському обряді вони продовжуються напотягом кількох років катехизації, щоб закінчитися пізніше Миропомазанням та Євхаристією». Саме цим вченням про

віднення тайнств християнського вівчання в католицькій Церкві іскраво висвітлюється різниця позиції у цьому питанні між латинським та східним обрядами і в той же час підкреслюється повна ідентичність обрядів східних Церков.

Цієї позиції потримуються і обида двою «Кодекси канонічного права». Якщо у латинському Кодексі

приписується однозначність віднення тайнств вівчання лише дорослим, а дітям у різному віці, то «Кодекс канонічного права» цього поділу на вік неробить, тому приписує віднення християнського вівчання кожної східніх Церков» цього поділу на вік неробить, то «Кодекс канонічного права» цього поділу на вік неробить, тому приписує віднення християнського вівчання кожної східніх Церков»

заняним та Причастям, що постановлює кан. 697 – «Сакраментальне вівчання вівчання та „Містерію спасення“ здійснюється прийнятими Пресвятої Євхаристії; і тоді му Пресвята Євхаристія посина відійти після Хрестення і Миропомазання якнайскоріше згідно з притисом

партикулярного права в частності спасення лежить ючися на літургійну практику трьох тайнств християнського вівчання, проволить конкретне розмежування двох традицій, західної та східної, таким чином: «Хрестення і Миропомазання є тісно зв'язані. Під таїнством, протягом перших століть, давались під час однієї вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Маточи на увазі про суттєву різницю між західним та східними обрядами у відненні тайнств християнського вівчання дітей, Гапсіла Комісія до перегляду канонів східних Церков у duskі постанові Папи Римського Пія VI відповідні канонічні норми у цьому питанні. Проечасній Владика Миропомазання Маркусин, як член цієї Комісії вже на початку 1960-х років заявляв: «Є три таїнства християнського вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристія. Усі таїнства відіділені одна від одної, але

на Сході вони уже від найдавніших часів відінюються

заняним та Причастям, що постановлює кан. 697 – «Сакраментальне вівчання вівчання та „Містерію спасення“ здійснюється прийнятими Пресвятої Євхаристії; і тоді му Пресвята Євхаристія посина відійти після Хрестення і Миропомазання якнайскоріше згідно з притисом

партикулярного права в частності спасення лежить ючися на літургійну практику трьох тайнств християнського вівчання, проволить конкретне розмежування двох традицій, західної та східної, таким чином: «Хрестення і Миропомазання є тісно зв'язані. Під таїнством, протягом перших століть, давались під час однієї вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередництвом хрещення у Христі Богомодії».

Саме цей принцип цілостності вівчання лежить в основі пояснення вислову: «Пресвята Євхаристія відійде вівтаря. Ця практика досі є вживання таїнств на літургії братів на Сході, де Миропомазання зважається на літургію практикує Євхаристію, і також на Заході для дорослих. На Заході, коли ідеється про тих, що були хрещені з малку – твердо дотримуючися органічної єдності практики по порядку таїнств вівчання: Хрестення, Миропомазання та Євхаристії – Церква допускає, щоб ці таїнства були відіграни під час розділених вівтаря у часі».

Марусин закінчує: «Традиційна канонічна дисципліна Східних Церков приписує Причастям новохрещених дітей як цікість вівчання у надприродне духовне життя людини, що приноситься за посередниц

ТОЛОСМОЛОДІ

Перед атестатом зрілості

У травні традиційно молодь середніх шкіл складає випускні іспити – атестат зрілості. Про роки проведені в піцейському гурті розповідають матуристи з Гурова. Інтерв'ю взяла Дорота Шупер.

Жаль відходити, всі говорять, що умови наочання в Гурові важкі, але все ж таки мені здається, що саме не нас засудили. Ми тут були всі неначе одна родина. Тепер треба буде відйті. Що ж зробити, така дійність, нам слід іти даліше і пнатися вгору ще вище.

Адам

Відчуваю страх і жаль, що минуле не повертається. Жаль мені також, що розійдемося з приятелими, з якими пережили так багато радісних хвилин. А що дальше? Я є оптимісткою. Надіяєсь, що щастливо передйду через вступні іспити і почну студії на вимрійній історії.

Ніна

Почуваю себе незручно, тому що я ніколи раніше не відчувала такого жалю і страху перед втратою чогось, від чого учень через чотири роки старається втекти якнайдаліше.

Івона

Закінчуючи ліцей, сперджую, що я дуже зв'язана зі школою і людьми. Думаю, що не раз у майбутньому буду згадувати радісні хвилини тут пережиті. Хочу допомагати людям і працювати медесестрою.

Не жалю, що я вибрала що а не іншу школу,

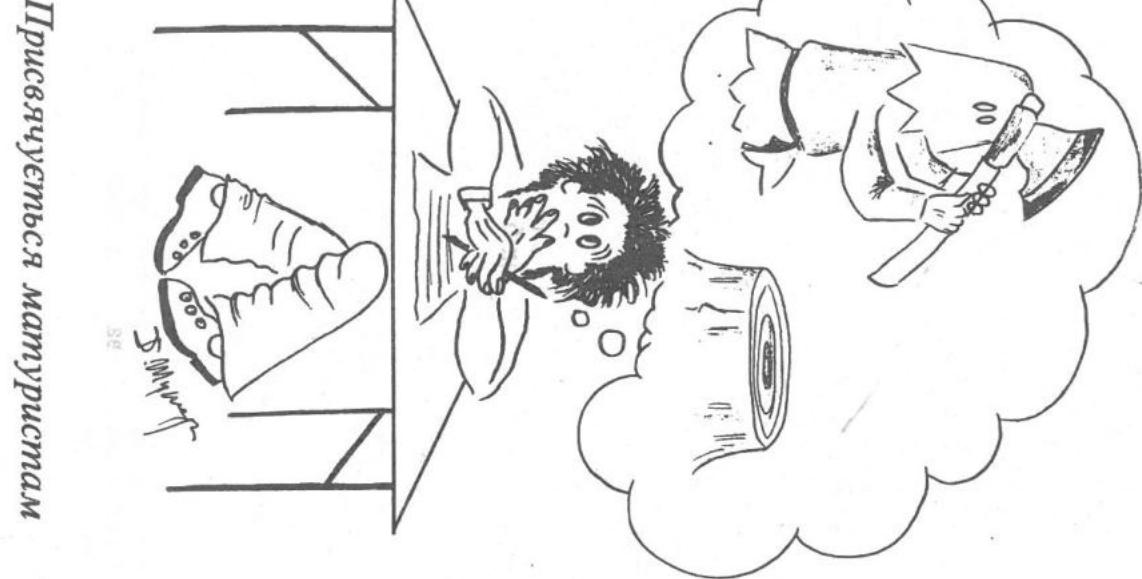
де, крім здобутих знань, навчилася також життя.

Бажаю собі вісім матуристам успішно скласти іспити на атестат зрілості.

Дарія

Протягом перебування у Гурові ми працювали над своїми характерами, забагачували знання про себе, а також знайомилися з друзями. Через цей час бувало по-різному, але тепер, відходячи, маю враження, що у цій школі ми жили неначе одна велика родина. Мені дуже тяжко погодитися з думкою, що нас вже тут не буде. Але, як знаємо, час іде вперед, а людина за ним. Ці всі роки вважаю найкращими у моєму житті. Буду за ними тужити.

Дарко

Присвячується матуристам

З екзамену

3 іспитової кімнати
Вибіг лютий кандидат:
Збіглось в сінях товариство
і давай його питати:

«Ну, а що, ти здав екзамен?
Маши вчительський диплом?
Він мовчить, лиш чорна хмар
Висить над його чолом.

Далі каже: «Ні камрати
Правди нині не зискати!
Той професор зоології
Два я знаю, не знаю одного,
І він смів мене стапити.

Три завдав мені питання,
Як закон йому велить.
Два я знаю, не знаю одного,
І він смів мене стапити.
– «Був ти у саду?» - питас.
– «Був» - говорю сміло я.
– «Бачив ти бджолу?» - питас.
– «Бачив» - кажу сміло я.

«Скільки ж ніг бджола та мас?»
– «Ніг я їй не рахував».

І за це одне питання
Стік мене, бодай пропав!

Іван Франко

Із юродиника матуриста

У вівторок ранком заняли місця. На кожному столі лежала канапка з салатом і стояла пляшка холодного напитку. В мене вдивлялися великі чорні очі фетиша-Мавпи, яку я дістав на 18 уродини. Десять колись казали, що це мабуть приносить щастя. В цей безталанний день я мав складати письмовий іспит з математики. Тільки я взагалі не знат, чому прийшов на запілі старався імпровізувати знання. Ще перед вівторком батько казав мені робити шпаргалки, але я не тільки що не хотів слухати його, а пішов з добрими колегами на чеське пиво. Трішки мені в голові зашуміло. Так що до математики я майже зосім не був підготований. Ранком мати випрасувала мені сорочку, ще й до цього наказала зстити порядний сніданок (чорна кава, ковбаса). А накінець, бідна, не могла страйматися і в порозі заспівала мені поблагословила. Я не знат як маю повести.

З таким наставленням я пішов здавати математику. Перед входом уз ліз всі переживали. Я особливо ще ніколи не бачив нашого класу так розгубленого. Дівчата пнакали, а хлопці трясили штанами. А у мене (що дивне) не було ніяких відчуттів. Зрештою я чистив тільки на «класних орлів». Пам'ятаю, що підійшла до мене вчителька біології, яка всіх нас психічно підтримувала (а мене то навіть копнула на щастя).

Коли вже відчинено великі двері, почали ми входити, і перед очима зразу з'явивилися вчителі, які сиділи за великим, застеленим червоним полотном, столом. Вони дуже гарно до нас усміхалися і бажали всього найкращого (!). А мене, на ще більше приниження, посадили два метри перед комісією, яка вдавала, що нічого не бачить. Посеред високопретодобного кола вчителів, сидла моя колишня вихователька. Я її ніколи не міг стерпіти. Вона завжди була набудочена, а окуляри, які весь час обсувалися на кінечі тонкого носа, доліковані вродом «косви».

Директор проголосив завдання. Я пікнув на учинів. В іхніх очах був страх і ненависть до тих, що придумували задачі. Врешті, після відчигтання задачі, почувся повний жалю стогні «уфф...». Коли деякі з нас отамілися, почалася «масасова продукція». Незабаром почали шепотити поодинокі карточки. Це був знак, що робота йде. Пройшло п'ягодини, я і почав хвилюватися, що до мене жодні шпаргалки не доходить. Однак я на дурно не виник від стогні, що тепер на іспитах провалиться.

Подивився ще раз на завдання: sin, cos, перпендикуляр на, Пітагор. Це не було аж так зовсім страшне! Почекав я ще кілька хвилин, і не діставши шпаргалок, рішив сам розв'язувати задачі. То, що я робив, мало навіть руки і ноги. Слід сказати, що було це для мене пріємне. Зразу я забув про ціпні світ. Сам не знаю чому моя ручка, весь час писала і писала, без хвилини відпочинку. Десять заду штовхали мене, домагаючись допомоги. Але я писав, як у якомусь дивному трансі і нікто, навіть моя дівчина (нерозумна істота) невибіла мене з цього дивного стану. Так і виконав всі три задачі. Товариши, які сиділи за мною, виглядали немов скажені собаки, але найбільш дивувалася комісія. Вихователька, яка весь час слідкувала за мною, випутила банники, нагадуючи надуального шпака.

Минуло 5 хвилин і директор оголосив кінець іспитів. Всі повиходили спільні, а я спокійно, якби нічого не сталося, заревів наче осел, з усіх сил. Кінець-кінців проголосили результати іспитів. Шукаю моєго прізвища. СІ Відкриваю широко очі і не вірю: СТЕПАН КИКУРИК – 5

Дорота Шупер

Питанням: «Чим є духовний свят людини» започаткувало молодь-чоргові «ухохані зустрічі», які проходили від 29 квітня до 3 травня у Венгожеві. Шомить перепліталася вміло проведені думка, слово, молитва, хоча на початку могло здаватися, що без далекогорого плану.

Відкриття істини, підготовка до духовних вправ, які відбувались під час зустрічей, дозволяють молоді в майбутньому краще працювати над собою. Найважливіше, що молоді учасники зустрічей досконало розуміються зі священиками, а заняття в групах дозволили на прозорі пошуки.

Слід згадати про велику гостинність панства Г'єночків, які виступили нам місце у своїй хаті, даючи можливість проведення зустрічі, а одразу подякувати господиням та найкращими словами відчутності привітати отців та братів Василю - постів благодорійної ідеї та провінців з'їзду.

ДІТЯМ

Під захистом Святої Діви

Ограблений, пустий

наш рідний чорнозем –

Без проводу й поради –

у безвісти ідем...

Знеможені – голодні –

спинились ми

Над берегом безодні,

а ніч така глибока,

а ніч така грізна...

Хто ж збереже нас від заглади?

Хто через прірви проведе

на правий шлях?

Прочани! –

зачімо свій псалом –

Вона погляне –

наділить нас добром –

Пречиста, Пресвята

У зоряній короні,

Вона Марія без порока,

Проставлена в віках.

В бувальщині –

І від загибелі спасе –

Вона Марія без порока,

Проставлена в віках.

Все предкам нашим з помічю ішла –

Все подавала їм – в Негоді –

Свої зоружені допоні...

Володари! –

Володимир Великий

І князь наш Мономах –

Під захистом Святої Діви

Край боронили від ватаг –

І гинули половці,

Шезати орди печенігів диких...

В ходьбі подій –

Лицарство наше – козаки –

Із піснею: «Під Твою Милостъ» –

Ішли у бій –

Лицарство наше – козаки –

І боронили християн

Із піснею: «Під Твою Милостъ» –

І покінчиться ніч глибока,

Скінчиться час і проб і кар,

Настануть дні – і величі і слави!

Уляна Кравченко

Привітання Мамі

Серце нам жисише б'ється,

Очи кришоться словою,

Мамо! Це ж бо з приємнням

Стали ми перед тобою.

Кейти скроплені росою

Скажуть тобі так багато. (...)

Пчастям нашим будь щаслива!

Бережи, наїчай нас жити,

Щоб з могти ми і зуміли

В честь народові служити. (...)

Уляна Кравченко

Фатімська Богородиця

Казочка про хлопчика та про янгола

Дорогі Діти. Фатіма, це маленька місцевість у Портгалиї. Ще до недавна, бо до 1917 р. була вона ще однією людською оселлю, загубленою в горах. Саме це скромненьке містечко вибрали Пресвята Богородиця, щоб у згаданому ролі здійснити у ньому визку своїх повій.

Блажіка блажіші казку каже, блажіка губи медом смаже... Чутатко, чує пенька, чує дівчини маленька про сяного, про зірничу у росі... Й Ви послухайте усі!

Лісом їшов малій хлопчик, й прикра трапилася діліс і про гай та про хлопчика малого та про янгола далеко дзвін...

Хлопчик стрів мале Зайчатко:

– Іди до мене, в мене хатка, в ній привітно, в ній не пусто – є морквина, є капуста, коржинки на меду!

Й каже хлопчик той маленький:

– Там нема моєї писні, отже не піду!

Із кринички він напився, чимно Зайчику вклонився й мимо зайчикової хати пішов стежечку пушкати, а її нема, й падає пітма...

Перепіз глибокий рів і Лисичку там зустрів:

– Заблудишся, заблукався, може Вовка ти злікався... В мене є сосна висока, в мене є пора глибока, в ній і проживеш. Чом же ти не йдеш?

– Не жити там – посиленки. Мені ж хочеться до неньки, до бабусі до татка.. – так промовив він.

Й знову чує дзвін.

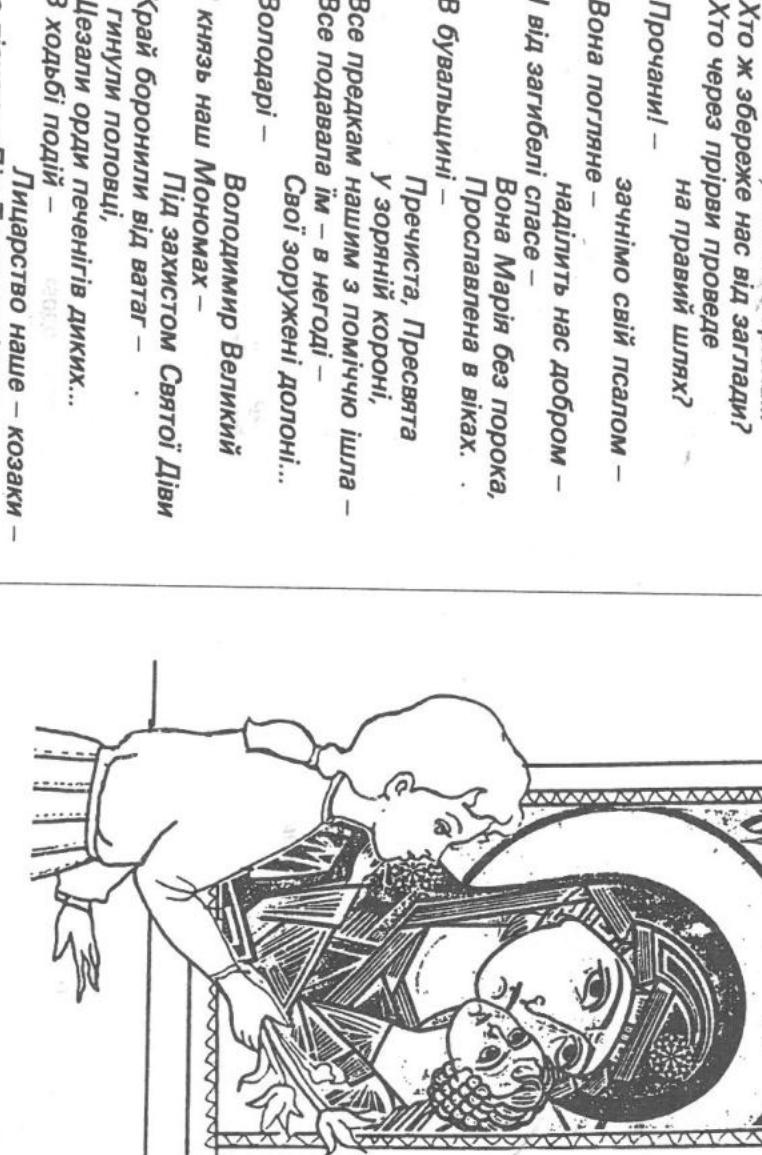
Хлопчик дзвону уклонився, тричі він перехрестився та з-за листу, з-за глибокого раптом янгола побачив.

Берізці, при лішині усміхався він хлопчині:

– Коли хрестилися до неба, яти тобі зімою треба, солідко зловнила за переліском в селі.

І забув той хлопчик вітому, бо без зайвих спів, янгол вів його додому, до матусі вів.

Андрій М'ястковський, Київ

Отаман Петлюра

(фрагмент з поеми)

Він серед нас. Про нього чути мову
У всьому світі, серед всіх країн –
Чи в канадських преріях безкрайо,
Чи на Міссурі дальних берегах,

Чи в пралісах гарячих у Парагваю,
Чи в австралійських високих степах...

Одно наймення – Отаман Петлюра!

І чути вже – прислухайся! – здає –

Нестримний гуркіт – буде, буде бури!

Це Україна крила розправла!

Євген Шербак

Дії дати

25 травня 1926 р. з рук московського більшовицького насланника згинув в Парижі Головний

Огаман Української Армії і творець Української Народної Республіки, Симон Петлюра.

23 травня 1938 р. в подібний спосіб убито в Роттердамі Євгена Коновалця – творця Української Військової Організації і Організації Українських Націоналістів.

8 грудня Римський Ариєрей – папа Павло VI видав весь святішій Богослужінні Богородиці – Матері святої Церкви.

Шевченко – Апостол Правди

(Закінчення з 1 сторінки)

Глибокий висновок:

«Жизь правда
У Гостода Бога».

Шевченко це все майстерно пов'язує із Батьківщиною, пишучи:

«В своїй хаті своїй правди

І сила, і воля».

Оді ісі, що змушені були насильством покидати рідні села, хати, поля, первини, жити серед чужих, чути наклепи і насмішки, відчуваючи погороду, наруги під адресою своєї національної гідності, у бессили дивились, як діти відходять і пропадають для українського народу, усім тим близькі і глибокі слова Тараса Шевченка:

«Боритеся, поборете!

Вам Бог помагає

За вас сила, за вас воля

I правда свята».

Кобзар вчить нас гвердії віри у «Сонце Правди». Сам же багато своїх творів заповнив словом Св. Письма, молитвами із цієї Святої Книги.

Читаючи Шевченкового «Кобзара», знаходимо велике число віршів, де залуштує молитви, буквально лежі вірші стають своєрідними молитвами. Прикладом може бути хоча б цей вірш до Богоматері:

«Благословенна в женах,

Святая, праведная Мати

Святоого Сина на землі,

Не даи в неволі пронадати,

Летучі літа марно тратити,

Скорбящих радосте! Помпи,

Пошли мені святе слово,

Святої правди голос новий!

I слово розумом святым

I ожими і просвіти!

I розкажу я людям горе,

Як тоя мати руки, море

Слови кричавої ліллі,

Так, як і Ти, I прийняла

В живу душу світ незрячий

Твоїого рожі ятого Сина!.

Ty Matir Boza na zemlі!

Ти слови матері до краю,

До коли винад! Рядко

Мамо, ридаючи: поши,

Подай душі убогій силу,

Щоб окенно заговорила,

Щоб совою пам'єтєм відъєсі,

Щоб люблям серце розотило,

I на Україні сяялося

Te слово, Божесе кадило,

Кодило істини. Амінь».

та ще багато інших прикладів.

Напів великий Кобзар у своїй поетичній творчості явиться своєрідним Апостолом Правди, а коли правди то і людяності, згоди, любові, братолюбія. Бо ж неможливо, щоб хтось, хто широ черпає з Біблії та з Христового Євангелія міг би проповідувати щось іншого:

«Мені же, мій Боже, на землі

Подай любов, сердечний рай,

А більш нічого не додавай!»

Одже цей період нашого життя багатий в любов, терпіння і поки рудист, цей «тихий рай», «сердечний рай» на землі, який явиться Христовим Царством, що у наших душах, Шевченко оспівує з великим напхненням і замілюванням.

Шевченко це співєць людей добросередніх і милосердних, ширіх, без ненависті, співець міжнародної солідарності і приємної кожен, що у біді, є своєю людиною і братом, який потребує допомоги.

Відомий історик і етнограф Афанасієв-Чубинський свідчить про один такий випадок: Шевченко під час поїздки кинувся рятувати з вогню маєток жільської родини, трудачися разом з іншою, коли перехожі стояли осторонь. Описів звернувшись до тих людей, говорячи, що у час біди всі люди є братами і повинні взаємно собі допомагати.

Уесь «Кобзар», немов золотого піктограм, пов'язує віче із земнім, Боже свято - милосердія з людського добротою і любов'ю:

«Там будеши жити, людей любити,

Святоого Гостода хвалити ...

... Смирітесь, любітесь Богу ...»

Будучи на засланні, поет мало вчитується у Святе Євангеліє і до кінця життя все більше перевіряється його науково.

«А всім нам вкути на землі

Свіномисліт подай

Світомісне пошили.»

Стокінно кожен з нас може певночіти до своїх щоденних молитов, бо ж саме нам бракує такого єдиномислія і брато-

любія посваренім і поділеним.
Сам поет осуджує ворожину всіх і ту т.зв «оправдану» і «неоправдану»:

«Плане місце чирилатий,

I мир первозданний

Одночас на лоні ноchi.

Тільки ми, Адаме,

Твої чада переступнii,

Не одпочиваєм.

До самої домушини

У простанім рої

Гризомсся, мов собаки

За маслок смєрдячий».

Пoet багато гострише і виразніше від інших бачить що

ось, які дуже актуальні слова: «а ми гризомсся, мов собаки..». Шевченко ще додає: «мои пси, гризутися брати з братами - и не скаменуться».

Пoet багато гострише і виразніше від інших бачить що

істинна - від Бога через циру людську молитву.

Тарас Шевченко у ліполіських чинах суд за усе зло творене

залишає Богові, промолиличи:

«Встань же, Боже, твою славу

Гордий зневажає,

Вознесися над землею

Високо, високо,

Закрий слакою своєю

Сліпе, горде око».

Пoet вважає, що усі:

«Царі, раби - однакові

Сини перед Богом

I ви вирене, як і князь ванн

I баш раб убогий».

I коли Вседержитель світів стане судити, Шевченко переконаний, що кожного Бог осудить справедливов:

«I візьдаєшт ім за діла їх

Погубить їх і їх слава

Стане їм в неславу».

або і так:

«I зногу икуру дерете

З братів незрячих, гречкошт (...)

Схаметітсьці! Будьте люди,

В сім і тиї великих

I поши їм добру доло

Од віка до віка».

Iз пророчим гнівом звертається наш поет до понево-

лювачів і гнобителів:

«I зногу икуру дерете

З братів незрячих, гречкошт (...)

Схаметітсьці! Будьте люди,

Bo лихо там буде..

Розкуточтесь незабаром

Заковані люди

Насмаке суд і заговорять

I Дніпро і гори!

потече сторіками

Кров у сине море

Дітей ваніх ... і не буде

Кому помагати.

Одираєтесь брат братом

I дитини мати.

Одим жмарою застутити

Сонце перед вані,

I навіки проклянетась

Свіми синами!

I свого не чурайтесь».

Найправильша, бо материнська наука, скажім дальше, мова, Церква - найрідніші.

Одже не все втрачено, всі ми носимо в собі образ і подоби Бога, лиши пріхами затемнений і знепадений. Його можна, а навіть треба очистити з бруду.

Поет остригає нас перед невільничим вислужництвом і облизуванням чужих порогів, чужих ніг:

«I чужому научайтесь,

Свіом і не чурайтесь».

Вчимся всі від Шевченка любові до рідної мови, Церкви, до рідного свого народу. І хочеться закликати поетами, гарячими словами:

«Обнімітє ж, брати мої,

Найменшого брата, -

Нехай мати усміхнеться,

Заплакана мати.

(...) З забудеться срамоти,

Давна година,

I гожіве добра слава

Слава України.

І світ ясний, певечірній

Тихо застіє ...

Обнімітесь ж, брати мої,

Моло бас, блашко!»

о. Петро Гулко

У статті використано матеріал Василя Барки «Правла Кобзар».

Минуле у фотографії

Шановна Редакціє!

Ця фотографія зроблена у 1939 р. у Варяжі. На ній є о. С. Гаук і п. Гаукова, його дружина. Жінки у національних строях - це жіночий церковний хор. Думаю, що мабуть деякі з них ще живуть на Україні, чи у Польщі. Крім них був у Варяжі ще мішаний хор, який дуже часто виступав у Народному домі. Життя у нашому місті проходило дуже приемно, а особливо зорганізоване було культурне життя.

П. Ткачук, Романково

<div data-bbox="75 688

Білій Бір

Білобірська парафія в минулому році, 8 листопада, торжественно відсвячувала ювілей 35-ліття свого існування.

Вперше слова Літургії зазувиали у Білому Борі на празник Покрови Пресв. Богородиці у римокатолицькому костелі в 1957 р. Службу Божу відправив тоді о. Степан Дзюбина. Однак властиве започаткування парафії грекокатолицької станиці відбулося місяць пізніше, у неділю Христа Царя, в останню неділю жовтня за юліанським календарем. Літургія служилася перед понімельською цвинтарною каплицею в присутності численних вірних з цілої Польщі. Ця каплиця, почавтково зруйнована, опісля зусиллям парафіян відремонтована, служить білобірській громаді починшій день.

Службу Божу, якою започатковано існування нашої парафії, відправив бл. п. о. Митр. Василь Гриник у сєдзінні двох священиків. Одним з них був доцільний парох Білого Бору та майже пілого Помор'я – о. Степан Дзюбина. Вірні приїздили тут з усіх ускладів, щоб помолитися у рідному обряді, зачерпнути йорданської води, посвятити Паску. Приїздили, щоб винаграти, крестити дітей та набирати справжніх духових сил на важке щоденне життя.

Згодом постала традиція білобірського відпусту, який відбувався у празник Різдва Пресвятої Богородиці. Шороку громадлив він більше і більше вірних, а його традиція перетривала до сьогодні. Вважаю, що білобірський відпуст це одно з кращих досягнень нашої Церкви у післявоєнному періоді. Слід також зазначити, що незабаром, тобто у 1958 р., засновано українську початкову школу ім. Т. Г. Шевченка. Церква та школа стали рулійними силами українського народу.

Грекокатолицький ліцей у Львові ім. Кл. Шептицького

(Закінчення з 1 стрінки)

би заложили у Львові такий навчальний заклад, який готовував бы катехітів, які крім виконування своєї основної професії вели б навчання релігії в школах і при церквах. Так що сама ідея зрошилася серед молоді та інших батьків, опісля зацікавлено ним нас, Студітів, а через п. Богдана Троянівського Архієпископіяне Правління. Цією правовою зацікавленістю і підтримав Кашпер і Ген Вікарій о. д-р Іван Дацько, знайшла вона також підтримку напої Митрополії. І таким чином, лякували Богові, відкрито напів гуманітарно-богословський ліцей, якому молодь надала ім'я о. Климентія Шептицького. Це знову в якийсь мірі пов'язувалося зі Студітами, бо це наш мученик та архимандрит і брат. Митропол. Андрея. Початково не було ні прошій, ні програми, ні методичних посібників, ми просто починали від нуля. В першому році нашої діяльності ми арендували дуже погані, як на потреби школи приміщення при вул. Д. Галицького, але однією з вул. Старгарда 8. Це нам вдалося і тепер тут знаходитьться наш ліцей.

– *Прошу приблизити, яка ціль Ліцею?*

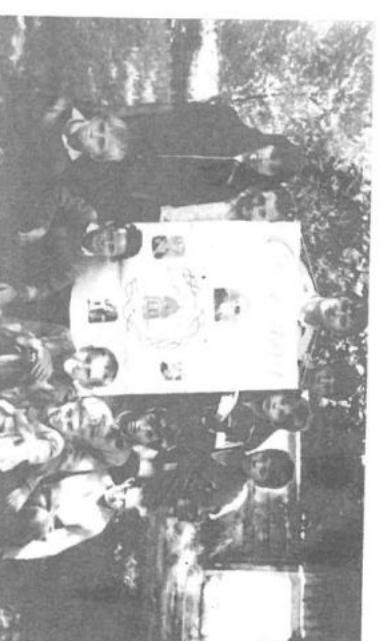
Як я вже више сказав, ліцей має вийти напроти потребі підготовування людей, які могли б нести Божу правду, вести катехизу і релігійну працю серед людей. Молодь, яка в нас навчається попри своєї основної праці (бо ж не всі будуть священиками, монахами чи монахинями) буде саме вести нелегку катехитичну

парафії.

Можливо, що через якийсь час наш ліцей доросте до рівня педагогічного училища. Справа в тому, що немає законів, які гарантували б ведення навчання релігії в школах. На сьогодні залежить це тільки від директора, локальної влади, а з тими буває по-різому. Неврегульована також справа заплати за працю, так що в основному катехизація ведеться безкоштовно. Думати, що наші випускники могли би бути також вчителями етики і педагогами в молодих класах. Очевидно не вкривало надій, що буде він також місцем, де зrodяться численні священичі і монаші покликання, хоча не всі підуть цією дорогою. Але з власного досвіду знаю, що серед учнів не брачут такіх, які приходячи до напої школи, знали чого хочуть і чого шукати.

– *Які критерії приймання в ліцеї? Хто може стати ліцеїстом?*

Ми приймаємо учнів після закінчення 9-го класу. Навчання ведеться протягом трьох років. Після закінчення ліцею отримує атестат зрілості і посвідчу, що може вести катехизацію у молодших шкільних класах.

(Продовження у наступному числі «Благовіст»)

молоді до ліцею. На жаль не завжди зацікавлення релігійним життям, спарварами Церкви і Бога є в парі з високим рівнем знань. Дуже часто кандидати мають слабкі оцінки і слабу підготовку з початкової школи. Це спровокає проблему. Кількість ліцеїстів досить вже 250 осіб у всіх класах (три - III, два - II, три - I). Відбір це не зовсім задовільний. Хотілося би, щоб наші учні були сильніші. На загал маємо добрих учнів і добре вихованих, але є і такі, яким треба присвятити більше виховної праці.

«Йоссько», Львів

базічих іспитів і свідоцтв з базової школи підбирається молоді до ліцею. На жаль не завжди зацікавлення релігійним життям, спарварами Церкви і Бога є в парі з високим рівнем знань. Дуже часто кандидати мають слабкі оцінки і слабу підготовку з початкової школи. Це спровокає проблему. Кількість ліцеїстів досить вже 250 осіб у всіх класах (три - III, два - II, три - I). Відбір це не зовсім задовільний. Хотілося би, щоб наші учні були сильніші. На загал маємо добрих учнів і добре вихованих, але є і такі, яким треба присвятити більше виховної праці.

о. Й. Ушицький
Р. S. Дякую п. С. Лайкошу, довголітньому дякові білобірської парохії, за інформації і поміц у написанні статті.

постійну катехизацію у державних школах. Науку релігії крім місцевого пароха веде також с. Надія Ковальчик СНДМ з Копаліна.

Варто ще відзначити одну важливу подію з життя білобірські відпусти відбувалися під проводом болгословів.

Вірдовож багатьох років у душпастирській праці допомагав о. Ярослав Мадзелянові, старший священик студітів, о. Никодим Стедура, якого дуже любили діти. Дім отік пароха ставав згодом місцем, де у післявоєнні роки почався відроджувати Чин ОО. Студітів. Однак з більш важливих полії у житті станиці були відвідини в 1985 р. секретаря Конгрегації для Східних Церков, архієпис. Мирослава Марусина. Тоді наші вірні пережили дуже зворушливі хвилини, бо вперше від війни побачили свого Владику і почули архиєрейську Службу Божу.

Слід згадати, що за свідченням багатьох осіб, які приїжджали на вілпути, незвичайну роль припиняється тут запрестольний ікони Пресвятої Богородици з Литятком, за посередництвом якої, вірні приймають численні Божі ласки.

У липні 1990 р., коли о. Я. Мадзелянов та о. Н. Стедура перейшли як монахи Студіти до Станіслава, парохом Білого Бору призначено автора цих рідків. На цей час у складі парохії, крім Білого Бору, входили: Мензібуж та Барково. Коли у 1991 р. відкрито станицю у Члухові, владика І. Мартиняк приємав станище у Баркові до члухівської парохії, а парохом назначив о. Швец-Надворного.

Внаслідок демократично-політичних змін у Польщі у 1990 р. Така можливість виникла і для греко-католиків. Від того ж часу у Білому Бору та Баркові ведеться

постійну катехизацію у державних школах. Науку релігії крім місцевого пароха веде також с. Надія Ковальчик СНДМ з Копаліна.

Варто ще відзначити одну важливу подію з життя білобірські відпусти відбувалися під проводом болгословів.

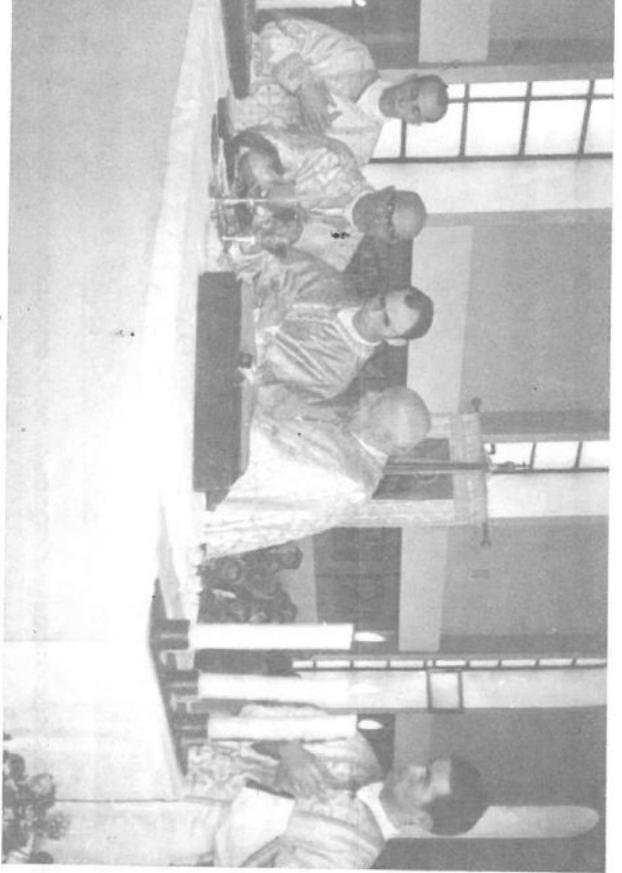
З моментом отримання Церквою юрисдичного статусу у 1989 р. рівної для парохії у Білому Борі відкрилися нові можливості. В 1990 р. церковна рада виршила про будову нового храму. Його планується побудувати за проектом проф. Юрія Новосільського з Кракова. Наріжний камінь під будову нової церкви посвятив владика Іван Мартиняк, на празник Різдва Пресвятої Богородици, 19 вересня 1992 р. Будівельні праці розпочато 7 жовтня цього ж року.

Ювілей 35-ліття існування парохії торжественно відсвятковано 7 листопада минулого року відслужженнем урочистої Літургії та Молебня до Божої Матері Марії. Святівчі католицької школи з Генку, на чолі з директором. Так отже грекокатолицькі парохії Білого Бору та Генку, як також і наші школи: українська та французька почали взаємні дружні зв'язки. 8 листопада відстукалася літия, так з нагоди Неділі Христа Вседержителя, як і Великомученика Димитрія.

Відзначаючи ювілей парохії, про те, що для її дальнього існування і розвитку мусить працювати наступні покоління, надали продовжувати традиції своїх батьків та зберігати вірність своїй Церкві і народові.

о. Й. Ушицький

Р. S. Дякую п. С. Лайкошу, довголітньому дякові білобірської парохії, за інформації і поміц у написанні статті.

Грекокатолицький ліцей у Львові ім. Кл. Шептицького

(Закінчення з 1 стрінки)

би заложили у Львові такий навчальний заклад, який готовував бы катехітів, які крім виконування своєї основної професії вели б навчання релігії в школах і при церквах. Так що сама ідея зрошилася серед молоді та інших батьків, опісля зацікавленістю нас, Студітів, а через п. Богдана Троянівського Архієпископіяне Правління. Цією правовою зацікавленістю і підтримав Кашпер і Ген Вікарій о. д-р Іван Дацько, знайшла вона також підтримку напої Митрополії. І таким чином, лякували Богові, відкрито напів гуманітарно-богословський ліцей, якому молодь надала ім'я о. Климентія Шептицького. Це знову в якийсь мірі пов'язувалося зі Студітами, бо це наш мученик та архимандрит і брат. Митропол. Андрея. Початково не було ні прошій, ні програми, ні методичних посібників, ми просто починали від нуля. В першому році нашої діяльності ми арендували дуже погані, як на потреби школи приміщення при вул. Д. Галицького, але однією з вул. Старгарда 8. Це нам вдалося і тепер тут знаходитьться наш ліцей.

– *Прошу приблизити, яка ціль Ліцею?*

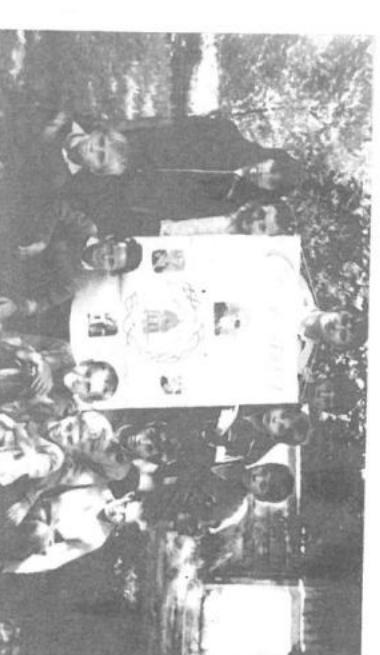
Як я вже више сказав, ліцей має вийти напроти потребі підготовування людей, які могли б нести Божу правду, вести катехизу і релігійну працю серед людей. Молодь, яка в нас навчається попри своєї основної праці (бо ж не всі будуть священиками, монахами чи монахинями) буде саме вести нелегку катехитичну

парафії.

Можливо, що через якийсь час наш ліцей доросте до рівня педагогічного училища. Справа в тому, що немає законів, які гарантували б ведення навчання релігії в школах. На сьогодні залежить це тільки від директора, локальної влади, а з тими буває по-різому. Неврегульована також справа заплати за працю, так що в основному катехизація ведеться безкоштовно. Думати, що наші випускники могли би бути також вчителями етики і педагогами в молодих класах. Очевидно не вкривало надій, що буде він також місцем, де зrodяться численні священичі і монаші покликання, хоча не всі підуть цією дорогою. Але з власного досвіду знаю, що серед учнів не брачут такіх, які приходячи до напої школи, знали чого хочуть і чого шукати.

– *Які критерії приймання в ліцеї? Хто може стати ліцеїстом?*

Ми приймаємо учнів після закінчення 9-го класу. Навчання ведеться протягом трьох років. Після закінчення ліцею отримує атестат зрілості і посвідчу, що може вести катехизацію у молодших шкільних класах.

(Продовження у наступному числі «Благовіст»)

базічих іспитів і свідоцтв з базової школи підбирається молоді до ліцею. На жаль не завжди зацікавлення релігійним життям, спарварами Церкви і Бога є в парі з високим рівнем знань. Дуже часто кандидати мають слабкі оцінки і слабу підготовку з початкової школи. Це спровокає проблему. Кількість ліцеїстів досить вже 250 осіб у всіх класах (три - III, два - II, три - I). Відбір це не зовсім задовільний. Хотілося би, щоб наші учні були сильніші. На загал маємо добрих учнів і добре вихованих, але є і такі, яким треба присвятити більше виховної праці.

о. Й. Ушицький
Р. S. Дякую п. С. Лайкошу, довголітньому дякові білобірської парохії, за інформації і поміц у написанні статті.

Повідомляємо,

ВАРТО ПРИДБАТИ І ПРОЧИТАТИ

Дякуємо всім, що з нагоди Великодніх Свят
передали на нашу адресу побажання та слова
підтримки!

Редакція

що в редакції можна замовити індивідуальні та
універсальні (без підавання прізвищ) запрошення
на весілля, Перше причастя та інші торжества.
Текст можна полати свій (так само графіку), або
скористати з нашого. Ціна одного запрошення,
друкованого на твердому креляному папері, ви-
носить 5 тис. зл. Можемо також друкувати у двох
мовах.

Редакція

На пресфонд «Благовіста» пожертували склади:
о. лекан Й. Осипенко (Колобже) 100 тис. зл.
Стефан Баран (Живкі) 50 тис. зл.
Ярослав Павлук (Миколайки) 50 тис. зл.

Велике спасибі!

Оголошення

Бажаючі поїхати на урочисте посвячення цвин-
таря воїнів УНР до Александрова Кужавського, яке
відбудеться 12 червня цього року о год. 11.00,
можуть зголошуватися під адресу:

Andrzej Orzechowski
14-521 Lelkowo
woj. elbląskie, tel. 44

Увага улюблених!

знайомі та прихильники!

БЛАГОВІСТ

Повідомляємо, що «БЛАГОВІСТ» на 1993 р.
можна передплачувати в редакції від бажаного
місяця. Гроші слід надходити звичайним пошто-
вим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «BLAHOWIST»
ul. Chopina 17
11-220 Górowo Iławskie

або на банківський рахунок:

Bank Spółdzielczy w Górowie Iławskim
O/W BGŻ Olsztyn Nr. 851019-420-1612

Ціна передплати одного примірника на п'ять
місяці - 36000 зл. Надсилаючи гроші, просимо подава-
ти місяць, від якого оформляється передплата.

Широ запрошуємо!

Оголошення

Повідомляємо, що черговий з'їзд колишніх
меншанців надсанського Улоча та усіх прихиль-
ників цього регіону відбудеться в останню суботу
і неділю травня - 29 і 30.

В суботу передбачується традиційний вже
вечір спогадів при ватрі у відомому місті над
Сяном, а в неділю Службу Божу на Дубнику та
зустріч при церкві.

Організаційний комітет

Посмертна згадка

2 квітня 1993 р. у Живках, біля Крулянок,
упокоївся у Господі

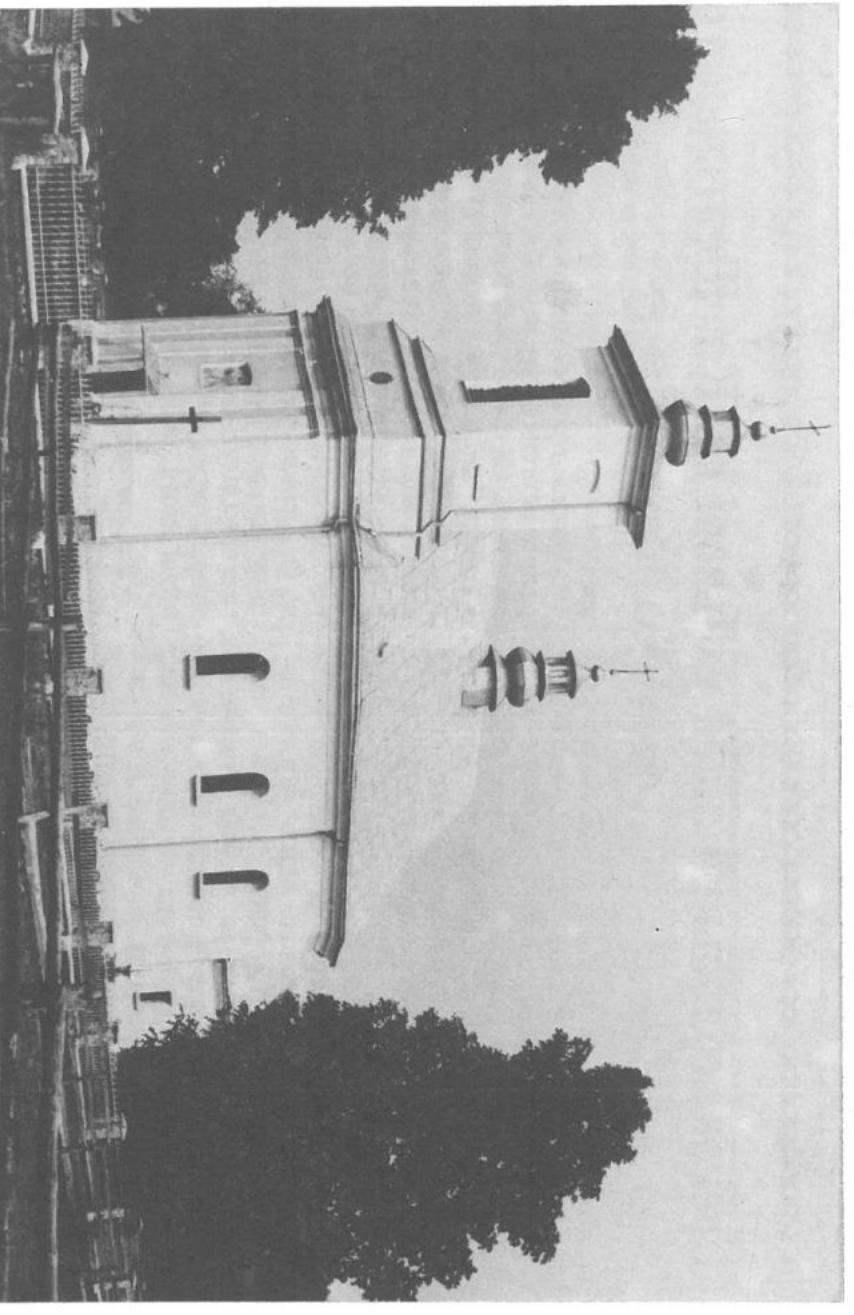
Михайло Баран

Покійний народився 18 січня 1909 р. у селі
Безміхова Гірна, ліського повіту. Від маліх років
був читацем Просвіти. Життя моого батька було
дуже складним. Унаслідок акції «Вісла» родину
перевезено до Польщі, а його забрали на Сібір.
Там перебував 7 літ у місті Новосибірськ над
рікою Красна Зірза. Одна жінка на Сібірі вряту-
вала батька від смерті. У Різдво Христове служив
своїм гарним голосом пісні час Літургії. Покійний
Михайло повернувся з Сібіру і замешкав разом
з родиною в Живках.

Стефан Баран, син

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія: о. Юлій
Гбур (о.Д.) - відповідальний редактор, с. Романа Пашковській СНДМ, Любомир Тхір (пг), Богдан Тхір (г) - секретар редакції, Дарія
Гаврилиць - технічна редакція. Редакція молодіжної сторінки - Дорога Шептер, Петро Шостак.
Погляди авторів публікацій не залягають з точкою зору редакції.
Матеріалів не замовлені не відсилаємо. В опрівданих випадках застерігаємо собі право виправдати і скорочувати авторські
тексти. Матеріали до публікації просямо висилати у машинописах, або у чітких рукописах.

Церква в селі Лукове.

Дирекція IV Загальноосвітнього ліцею в Літині
що вступні іспити до ліцею відбудуться 28 і 29 червня
1993 р.

Кандидати складатимуть письмові іспити
з польської мови і математики. Нездовільні результатами
письмових іспитів можна буде виправити, склада-
ючи іспити в усній формі.

Від 25 до 26 червня школа безкоштовно організує
підготовчі заняття з польської мови і математики,
а психичну підтримку та самоутвердження подадуть
кандидатам спеціалісти-психологи.

Школа запевняє безкоштовне завантаження і хар-
чування на час підготовчих занять.

У новій школі від 1 вересня 1993 р. пропонуємо м.н.:

- навчання інформатики і обслуги комп'ютерів,
- навчання англійської і німецької мов,

—

- уроки гри на музичних інструментах,

—

- участь у художніх колективах школи,

—

- комфортні умови в гуртожитку,

—

- участь у різноманітних кружках занятій після

уроків.

Документи слід надходити на адресу:

IV Liceum Ogólnokształcące
ul. Pancerna 12
59-220 Legnica

Екскурсії до страждального печерного монастиря,
а також мандрівки по інших монастирях і визначних
містах Львова і Львівщини організує туристсько-
краснавча фірма «Витоки».

За довідками належить звергатися на адресу:

Україна, 290000, Львів
вул. Вахнянині 76

Центр творчості дітей та юнацтва
Галичини, м. п. «Витоки»
п. Ольга Гижка
тел. 75-03-95

Широ запрошуємо!

Дирекція IV Загальноосвітнього ліцею в Літині
що вступні іспити до ліцею відбудуться 28 і 29 червня
1993 р.

Кандидати складатимуть письмові іспити
з польської мови і математики. Нездовільні результатами
письмових іспитів можна буде виправити, склада-
ючи іспити в усній формі.

Від 25 до 26 червня школа безкоштовно організує
підготовчі заняття з польської мови і математики,
а психичну підтримку та самоутвердження подадуть
кандидатам спеціалісти-психологи.

Школа запевняє безкоштовне завантаження і хар-
чування на час підготовчих занять.

У новій школі від 1 вересня 1993 р. пропонуємо м.н.:

- навчання інформатики і обслуги комп'ютерів,
- навчання англійської і німецької мов,

—

- уроки гри на музичних інструментах,

—

- участь у художніх колективах школи,

—

- комфортні умови в гуртожитку,

—

- участь у різноманітних кружках занятій після

уроків.

Документи слід надходити на адресу:

IV Liceum Ogólnokształcące
ul. Pancerna 12
59-220 Legnica

Екскурсії до страждального печерного монастиря,
а також мандрівки по інших монастирях і визначних
містах Львова і Львівщини організує туристсько-
краснавча фірма «Витоки».

За довідками належить звергатися на адресу:

Україна, 290000, Львів
вул. Вахнянині 76

Центр творчості дітей та юнацтва
Галичини, м. п. «Витоки»
п. Ольга Гижка
тел. 75-03-95

Широ запрошуємо!